

2.6 2167

Лев Орлигора

Про
большевизм
фашизм

A hand-drawn illustration of a spider web with a chain and padlock. The web is drawn with many concentric circles and radial lines, and it is covered with small, sharp, barbed points. A chain is drawn around the web, with a padlock at the bottom right.

Нова Епоха

1946

УКРАЇНСЬКИЙ

Б.

МУЗЕЙ-АРХІВ

ЛЕВ ОРЛИГОРА

ПРО БОЛЬШЕВИЦЬКИЙ

ФАШИЗМ

Нова Епоха

Нюрнберг

1946

Комуністична партія Москви приймає на поденну роботу політиків, дипломатів, пропагандистів, агітаторів, агентів.

Приймає організаторів комуністичних "ячеек" у дебрах Африки, в Азербайджані, Греції, серед рисових плантацій Китаю, між мароканцями Мароко та неграми Ліберійської республіки.

Щирим золотом платить організаторам страйків, заколотів на заводах і фабриках Америки, Канади, Англії

Отже, підготовка до "міравої революції" іде всюди, а, особливо, на території ссср- шаленно- стахановськими темпами.

Вироблення військових матеріалів перевищує довоєнний рівень. В кожному учбовому закладі- військова справа на пе-

шому пляні.

Країна большевиків переживає напружений стан нелегальної мобілізації.

"Червона армія збільшена й зміцнена — готова на виконання всіх завдань." —/ радіо — Москва./

Сітки большевицьких шпигунських організацій розставлені скрізь, де тільки існують стратегічні об'єкти, де є можливе розкриття державних, військових та промислово-економічних плянів.

Наприклад, преса Канади інформуючи про шпигунську організацію, яка вже мала в своїх руках докладні відомості про військові, промислові та економічні можливості Америки та Канади, додає, що совітська Росія поступово будувала в Канаді шпигунську організацію розміром "п'ятої колони".

Мета:

"Боевая возможность советского государства должна

бить укрєплїна" "Большевик".

"Сталїн намагається панувати скрізь, де тільки зможе"

Маршал Вільсон

Тому не дивно, що "більшою небезпекою для миру в світі є безустанна пропаганда з Москви.

Систематичне використання комуністичних партій усіх країн у нападах проти британського народу, британського уряду.

Нїби і не існувало між Росією і Великобританією жодної приязні.

Я повторю — це є найбільша небезпека для світового миру" Бевін.

Підкреслюю— Москва є вогнище третьої імперіалістичної війни, війни за "мірове гасподство" сталінців.

Москва — є генеральний штаб "мірової революції" і світового насильства.

Москва — є всесвітній центр комуністично-шпигунських організацій, агресій, провокацій...

Заглянемо через завісу московського кордону, і ми побачимо все — тільки не свободу, не любов, не честь, не братерство, не правду.

В облуді є ті частини демократичних мас, які думають, що Москва є тільки — Москва, що комуністична партія большевиків є тільки — партія, що чверть столітє панування Сталіна — є тільки панування.

Нехай ніхто, кому честь і воля дорогі, не збирається дивитися на вище зазначені об'єкти очима сантиментального політика.

.....

... Нехай Європа не думає що весняні вітри, які приносили в 1933-му році з України запах розкладених трупів,

що це було колхозне перенесення кладовищ з одного місця на друге, чи жертви якоїсь невблаганної чуми.

Це була цілком плянова, заздалегідь підготовлена большевицька е п і д е м і я.

Вона скосила сім мільонів Українського населення— дві Фінляндії.

Краї вишневих сел, чарівних степів перетворився в дику пустиню середньовідчя .

На трон "діктатури пролетаріату" було принесено партією Сталіна стільки крові козацької , що нею очердонилося б все Середземне море.

/ Без цієї епідемії не була б мислима могутність большевицької диктатури на Україні. /

Можливо, і до сьогодні по хатах — пустках лежали б звірями обгризені скелети від голоду поляглих людей, якби

не турботлива комуністична партія, не "повседневная забота отца народов".

Весною, 1933-му році – сталінское плємя/ загони лєнінського комсомолу /, були змобілізовані на наведення порядку – в селах і хуторах.

Сибоголові профєсори, лікарі, малярі були також послані на "ответственную работу" – допомагати міліції вивозити зі сел трупи "до д" ної ями " Тичина.

Виконавці цих робіт отримували із н / з /непрікосновенного запасу/ комуністичної партії привілейний порціо^н пів кіло хліба та два рази в день по літру кулішу.

НЕ можна не згадати , що, особливу, роль на цій праці відіграли письменники і поети "советской України" – Петро Панч, Микола Бажан , . . . Микола Хвильовий та другі.

Вони по селах читали , голодом вимученій колхозній масі, "убедительную і разъяснительную" літературу. .

Вони переконували слухачів, що навколо советського союзу , лютують капіталісти- фізискують трудящих, в той час , коли в"сталінської родині " життя, порівнюючи, ще можливе, що не так є поганю, як це думає " класовий враг".

Колхозники стояли, як мумії. Лише часом кивали головами — у всьому погоджувалися. Дигилися один одному в очі— кожний боявся, щоб його ніхто не назвав " класово — чуждим" елементом.

Після виступів " інженерів чоловічих душ" — Стадін, колхозникам роздавалася московська "Правда".

.....

" , , Пролетарі всіх стран , соединяйтесь ! " ..

" . . . Да здравствует мировая революция . ! " ..

Це постійні лозунги большевицької-демократії, демократії, де " . . . от Москвы, до самих , до окраин, с южных гор , до северных морей: человек проходит, как хозяин, &

необ'ятной родини своєї .."

Довгими траурними процесіями сунулись " .., хазяї нео^б"ят-
ної родини своєї", із рідючих степів України " .. до самих,
до окраїн " Сибіру бичовані й обсвистані псами НКВД.

Микола Хвильовий— полум'яний патріот свого народу, борець
за справедливість, надивившись на пекло в пеклі— покінчив жит-
тя самогубством.

Петро Панч .., над його могилою в різпачі й боязні перед
ЧЕКА, говорив: " Навіщо ти, Миколо, поставив над своїм жит-
тям свинцеву крапку."

Не міг!

Не могла душа Хвильового помиритися з деспотією комуністич-
ної партії Москви, і трагічне відійшла на той світ.

Хвильовий — бідняк, самоук, комуніст— не міг помиритися
з комунізмом Москви.

Він не міг байдуже дивитися на дітей, які божевільно—

страдальними очима оглядали трупи матерів- .. їли їх.

Хвильовий не міг дивитися на " отца " і деспота ССРСР.

Після того;
як по селах були звезені трупи і з пу-
сток - вигнані звірі- Сталін сказав до
компартії: " Жіть стало кучше, товари-
щі, жіть стало веселей! "

Хвильовий відійшов до погибших у муках сиріт.

Але поруч зі самогубствами письменників та працівників
науки й мистецтва, творилася плеяда панегіристів до якої ком-
партія мала конкретні вимоги: сбожествляти сонце СССРСР- Джу-
гашвілі - Сталіна.

З відси поезія:

" Людина стоїть і зореноснім кремлі,
Людина в військовій шинелі,
Ця постать- відома на кожній землі,
Ця постать - відома у кожній оселі. "

чи " Москва спішить на допомогу
І Сталіна лунає владний клич."

/ Бажан /

і так далше...

Можливо темою для цієї " нової поезії" в деякій мірі були і слова Троцького, виголошені до пропагандистів, які " востигли" у Москві, і опісля отримували наказ: іти в степи України— морально тероризувати Український нарід.

Цитую дослівно:

"Україна, должна битъ нашей, а нашей она
будет тогда, когда будет советской."

Без солі Чорного моря, угля Донбасу, руди Кривого Рогу, хлеба— Росія задохнеться, а с нею советская власть і ми с вами, дорогіє товарищі."

Ці слова тихо повторюються в комуністичному молитовнику.

За їх здійснення большевицький велико - російський шовінізм боровся такими методами:

.....

В глибоких траншеях / Підлісна вулиця №1 -Вінниця./ лежали вапном і цементом пересипані трупи селян, робітників, інтелігенції- між ними 16 священиків.

Під час розкриття цих, дбайливо замаскованих могил / між іншим ями рили ті, хто був кандидатом на розстріл/ було знайдено / рахували черепи/ 9.432-є трупів з пов'язаними назад руками.

Із цієї кількості -148 жінок. Причому, деякі трупи молодих жінок були голі/ по зубах, зморшках, косах була можливість встановити їхній молодий вік./

Голі- є зайвим доказом того, що мучениці - юнки були згвалтовані в підвалах п'яними катями НКВД перед розстрілом.

.....

Коли було оголошено про можливість оглядати труп, зі всіх околиць Вінниці — з'їжджалися масами люди.

По сорочках, вишивках та інших прикметах приїжджі знаходили своїх братів, сестер, батьків, наречених...

Хто мав у своєму розпорядженні залізну домовину — міг брати труп і гідно зі своїми можливостями похоронити.

Тисячі Українського суспільства відвідали розрите пекло.

... Так зміцнювався трон провідника большевицьких епідемій Сосо Сталіна.

Звертаюся знову до фактів, проклинаючи голі слова — безсоромну тріскотню большевицької пропаганди.

... ..

На третій день / Березень — 1944 рік / після захоплення красною армією Вінниці / тоді націонал-соціалістичний медвідь із закривавленою головою котився до свого затхлого лігва /, до Вінниці прибув зі своїм " особим отделом " начальник облас-

ного НКВД- Рапопорт.

Не встигли загоїтися фронтів рани, як Рапопорт наказав усім мешканцям Вінниці зійтися на Підлісню №1.

За короткий відрізок часу, перелякані несподіванкою мешканці були на призначеному місці - кожний думав: прийшла хвилина на поділити долю помордованих.

Тоді Рапопорт в лютій ненависті крикнув до присутніх рабів:

"Здесь заритие бешение фашистские пси...!"

/ Під час цих слів озброєний загін НКВД оточив присутніх- усіх охопив жах./

"Всем тем, что среди заритых, имеют родителей - вийті!"
продовжував Рапопорт.

Бліді, як свіжі трупи вийшли 24 особи. Але... як і можна було сподіватися, знайшлися провокатори... і тоді... на місці, перед Вінничанами, розстріляно 7 2 особи: дітей з матерями, старців.

Іх обвинувачено в тому, що серед помордованих були і їхні рідні.

Опісля був даний наказ — всім розійтися по домам.

...А сьогодні представники гуманізму від ССРСР на світовій конференції осмілюються говорити про те, що за кордоном ведеться проти ССРСР пропаганда, компромітується совітський уряд.

Аксіома — ніхто і ніколи не зможе большевизм скомпромітувати так, як він скомпромітував і компромітує с а м с е б е.

В большевицьких гуманістів ще вистарчає гуманности обвинувачувати у фашизмі масову мільйонну українську еміграцію.

Хіба нікому невідомо, що причиною її виникнення — є фашизм ССРСР.

І далі — якби не українська еміграція, хто тоді допоміг би в майбутньому розкрити світові заслони пекельного советраю ? ? Хто ? ?

Сьогодні по крові народній— Українській на Україні плаває
розгойданий корабель—сталінської диктатури.

В його кочегарках горять молоді серця Українських патрі-
отів. . . розливається море крові. заливає катакомби і каті
зні червоних тюрем. А с в і т !?

С віт м о в ч и т ь ! читає гуманістичні лозунги на
большевицьких плакатах.

Я ж не можу мовчати.. Не можу !.

Я кричу в простір Всесвіту. —питаю?—чому лицарська
кров повинна фарбувати воду Японського моря?

Чому на березі цього моря / Буфта:Золотий Ріг , Російсь-
кий острів./дощами розмивалися трупи трудолюбивих селян,
вивезених/репатрійованих/ насильно 1932-му році з
України.

Але.../ і мені першає/ багато з них гинуло так, як
ім хотілося.

Наші тікали в ліси Совгавані , творили партизанські загони, писали на своїх прапорах:

"Воля України. "

Це був клич лицарства через материки й століття до України , до Людскости Всесвіту, та воно ... необзивалося.

Це був крик відритих ран мучеників до цивілізації 20 століття.

Це був крик тих , що за муками не могли бачити навіть сонця на небі – відрубували пальці рук: кров"ю писали на скелях гір:

" Людство, рятуй людство!"

О, невдячний світе – крижаний нелюдяний світе!

.....

Чому я і мої брати неможуть знати за які провини наші батьки – селяни, що душею зрослися із ріллею, були по-варварському, по-російському вигнані на Калиму.

В горах, голодні й босі в страшні морози вони пробивали автостради, тунелі.

Гинули там, де ніколи не ступала людська нога, де птиця мерзне на лету.

Менше шпал . на залізницях Європи, ніж козаків заритих на буфті Баром Корф / японські риболовчі промисли/, по горах Сахаліну, на берегах ріки Лени.

...

Вірю, вірю , як у застрішній схід сонця, що вони встануть.

Встануть . тисячі- замучених, покатованих, потоплених, потруєних, подушених, погвальтованих, поцькованих, почетвертованих, живими похованих і мертвими викинутих.

Вони встануть.

Вони воскреснуть, щоб розказати світові про свої терпіння, про ад большевицької диктатури.

.. .. , я буду знімати замки з пекла, щоб звідти могли вилитись найсвятіші сили, щоб звідти могло викотитися сонце України, російським імперіялізмом закочене в ад.

Так – це Сонце скоро побачить Європа.

Його піднімуть на своїх мускулястих руках огняні лицарі із Богом у душі.

Це Сонце промінням знищить на віки холодну ніч білого червоного російського імперіялізму, ніч, що покривала безцінний алмаз словянських націй чорним саваном золовецьких тортур.

Це буде Сонце української правди.

Воно освітить усім тим, кому на шиї до крові натерла шлейка большевицького фашизму, кому правда дорога – широкий шлях НОВОЇ ЕПОХИ.

Скоро.

Скоро полетать у Беродия кривавое колесо большевиц-
кого фашизму.

Лев Орлигора
/Видання „Нова Епоха“/

1. Україна як пляцдарм Правди і героїзму -
38 стр. - Авксбург - 1946
 2. На суд історії -
56 стр. - Нюрнберг - 1946
-

На правах рукопису.

